

Legközelebb május

Ahogy ígérték, visszajöttek. Senki nem hívta őket, egyszer csak megjelentek. A házmester tárgyalta velük, éppen a biciklitárolót takarította, amikor ráköszöntek, hogy a lépcsőházban irtanának. Így! Irtanának. Aztán mit? Hát azt, ami van, ami mászkál itt-ott-amott. Ami szaladgál a csöveken le-föl az alagsortól a tizenegyedik szintig. Ami beférkőzik a sarkokba, a bútorok mögé, a szőnyegpadló réseibe, előterem a semmiből, eltűnik a semmibe. Hiába a légycsapó, a ragasztós csapda, a londoni The Times hét végi, összehengergetett száma, a negyvenhármas surranó. Valahogy megúsznak mindent. Egyszer légy szállt Harrison Ford orrára, az ő filmje ment valamelyik csatornán. A férfi fogta a hengeres hátmasszírozót, jót odasózott Harrison Fordnak, hogy eleredt az orra vére, a légy meg, amolyan jó piaci fajta tovaszállt. Rengett a képernyő, a ház, Michelle Pfeiffer sikoltozott, Ford-Spencer a férj véletlenül a háta mögé lopózott, alaposan ráijesztett. Csengettek. A szomszéd tért haza éppen a kutyasétáltatásból. Csak nincsen valami baj? – kérdezte. Nahát, ezt a pofátlanságot, mi baj lenne. Orrba vágtam Harrison Fordot. Tudja, mi már csak így vagyunk egymással. Kibírja húszmillió dolláros gázsiért. Nekem mondja? Én ennyiért agyon is üttetném magam. Olyan temetésem lenne, hogy csak na. Az egész utca könnyárban úszna.

No, de ki akar itt meghalni. A légy biztosan nem. A házmester eredményes tárgyalást folytatott az irtókkal, akik irtózatosan irtanának. Háromezerre tartották lakásonként. Először elzavarta őket oda, ahonnan jöttek, valami alföldi városba, majd lealkudta kétezerre. Megegyeztek a dátumban, és kezicsókolomot köszönve távoztak. A házmester körbekürtölte az eseményt, irtás lesz ekkor és ekkor. A sok csótány, svábbogár, csőlakó csőbogár talán neszét vehette, mert egyszer csak mint-ha felszívódtak volna. Egyes lakók jelezték a házmesternek, talán visszamondanak az egészséget, mert bogár náluk se égen, se földön. Ő hitte is meg nem is, de nem adta be a derekát. Jöttek az irtók. Cédulákat dobáltak a postaládába, hogy bizonyos napon délelőtt kilenc és tizenkettő, délután kettő és este hat között elvégeznék az irtást. A férfi a megjelölt napon figyelő állásba helyezkedett. Kikapcsolt minden szerkezetet, ami hangot ad. Bruno Walter összegyűjtött levelezésének kötetét helyezte a térdére az olvasás szándékával, ám tekintete előtt összekeveredtek a sorok. A betűk megmozdultak, összevissza szaladgáltak a lapokon, sőt kergetőztek. A nagybetűk alig bírtak a kicsikkel, a pontok rendre elgurultak, a kérdőjelek könnyedén felröppentek, majd kikötöttek a tévé képernyőjén körülbelül ott, ahol egykor Harrison Ford orra lehetett, egészen közel Michelle Pfeiffer előkelő hűvösséget árasztó arcához.

A készülék nem volt bekapcsolva. Csupán a némán hallgató számítógép képernyője tükröződött benne. A számítógépében meg persze a televízióé. Micsoda vízió. Bruno Walter összegyűjtött levelezése lassan kiürült. Éppen Hugo von Hoffmannstahlhoz intézett sorainak a betűi szökdöstek, talán azért, hogy ne kelljen őt várnia a költőnek a vasútállomáson a megadott időpontban, amikor megszólalt a csengő. A könyv

becsukódott. A férfi ajtót nyitott. Irtani jöttünk – szólalt meg a küszöbön álló overálos idegen. Sapkát viselt, a kezében injekciós tűhöz hasonlatos szerszám. Permeteznék – még azt is mondta, majd belépett, és a tűvel valamilyen szert fecskendezett a vízcsapok csövébe. Szertartásos volt, és fölöttébb gyanús, legalábbis a férfinak. Mióta azt hallotta, hogy szerzetes ruhába öltözött szélhámosok pénzt csaltak ki hiszékeny emberektől, legszívesebben mindenkit igazoltatott volna. Az irtás öt percig, ha tartott. Kapok kilencszáz forintot – szólta az idegen, majd a pénzt bezsebelve odébbállt.

Telt-múlt az idő, órák, napok, hetek, hónapok követték egymást. A férfi arra lett figyelmes, hogy a ház elcsendesedett. A lakók lábujjhegyen jártak, a kutyák hangtompítóval ugattak, a macskák elő sem merészkedtek. Minden és mindenki feszülten várt, mi történik az irtás után. A férfi visszaült a fotelbe. Kinyitotta Bruno Walter összegyűjtött levelezésének kötetét. Az oldalak, a sorok újra megteltek betűkkel, mintha láthatatlan parancsnok elkiáltotta volna magát: sorakozó! A férfit csupán egy dolog nyugtalanította. Távozáskor az irtást végző idegen fenyegetőleg helyezte kilátásba: visszajövünk! Minek kell itt riogatni az ember gyerekét, amikor még jóformán fel sem fogta, mi történt röpke öt perc alatt. Jött egy erőszakos idegen a tűvel. Belebámult az arcába, átlépte a küszöbét, fecskendővel belesziszegett a csöveibe, pénzt kért, majd az ajtót a huzat segítségével becsapva egyáltalán nem barátságos modorban közölte, visszajön. Ami persze ugyanazt jelenti. Csak akkor még erőszakosabb lesz. Dörömböl, gázmaszkot, símaszkot, kalózkötést visel, gépfegyvert szegez rá, kérés nélkül átlépi a küszöböt, lead néhány sorozatot, amitől a városnegyed összerezzen, erőszakkal elveszi a pénztárcáját, majd kilátásba helyezi, hogy legközelebb tankkal érkezik.

Mennyivel barátságosabbak a bogarak. Először is kevés helyet foglalnak, zaj nélkül közlekednek az egész lakásban, nem kérnek enni, inni, szexuális életüket szó, sikoltozás nélkül pergetik. Nem jajgat az esetleges szaporulat. A légy elvan óráig Harrison Ford, Brad Pitt, Benny Hill, Harkányi Endre orrán, bár ami Benny Hillt illeti, elugrál mint a higany, kergeti a nőket, az állatokat, s amikor utoléri őket, szélesen mosolyog. A légy csak legyint, marad ott, ahol van. A félnélkebb rovarok elbújnak. A molyok keresik a pulóver egyik ujját, még mindig marad egy másik. Egyenesen divatötletekkel állnak elő. Armani is jobban tenné, ha figyelne. A nyugalom nem soká tartott. Egy napon megint cédulát dobált valaki a postaládákba, hogy ekkor és ekkor lesz az irtás második felvonása. Délelőtt és délután, lehet választani. A férfi a délelőttöt választotta. Herder árnyékában időzött Kolozsvári Grandpierre Emil jóvoltából. Elképzelte a szituációt, ahogy Jancsikának felteszik a kérdést: Miért harapott Ádám az almába? Mert nem volt bicskája. Nahát milyen kirafinált, talpraesett kölyök ez a Jancsika. Zsebmetsző lesz, ha így folytatja. Felcsap rovarirtónak, aztán mindent bepermetez. Itt tartott a férfi, amikor csengetésre riadt gondolataiból.

Irtó vagyok uram, és irtanék, tudja, a második felvonás.

Jól van kérem – nyugtatta a férfi az idegent, noha ő maga volt igazán ideges. Előző nap felzaklatta egy jelentéktelennek látszó apróság, ami akár az irtás után visszamaradt csípős bogár, nem hagyta nyugodni. A korszón sétálgatott a rég nem látott festővel, aki mesélt, mesélt véget nem érően. Te, képzeld, így a festő, a múltkor együtt voltam valahol ikszékkel, s az asszony, aki mindkettőnk ismer, tudja, hogy

barátok vagyunk, nekem szegezte a kérdést: miről szoktunk mi egymással beszélgetni? A férfi meghökkent. Mondta volna, mi köze ehhez másvalakinek, milyen sértő, meg hogy még mindig itt tartunk, de inkább eltűnődött. Figyelik, figyelgetik az embert, kémkednek utána. Miért? Nem szabad nekünk egymással povedálni, prézsmitálni? Most te rontasz meg engem, vagy én téged? Mi ez az egész?

Rossz szájjal köszöntek el egymástól. A találgatással nem jutott semmire. Másnap az irtásra ébredt, kiverte a fejéből a kémhistóriát, pedig akkor hirtelen még a festőről is el tudott képzelni egyet s mást. Ahogy meglátta az overallos rovarirtót ezúttal egy komoly háti permetezővel, furcsa érzése támadt. Mintha már találkoztak volna valahol. Az idegen beszédes kedvében volt, érdeklődött a család után, tudakolta, mióta lakik ott, nincs-e kedve családi házhoz a zöldövezetben, mert neki van egy festő ismerőse, aki tavasszal kivonul falura, méghozzá végleg. Mit keresen a füstös, hektikás városban? Cukkínit, zellert, mangoldot termel, paradicsomot érlel, szőlőt metsz, kötöz, szüretel, lesz zamatos vörösbor. A Barnard professzor megírta, napi két pohár vörösbor igen jó a szívnek. Ő hallgat az okos emberekre. Hanem a festőtől tudja, hogy régi barátok, hosszasan szoktak beszélgetni. Igen kíváncsi lenne, miről, mert ő igen hamar kifogy a témából, s elképzelni nem tudja, mások meg hogy bírják órákig, s nem egyszer, kétszer, hanem mindig. A férfi előtt elsötétült a világ. Szabály szerint elszédült. Hogy el ne essen, belekapaszkodott az idegen háti permetezőjébe. Lelki szemei előtt felfegyverzett csótányok hadserege vonult el. Ismert indulót fújtak. „Hej te bunkócska, te drága”... „Hej te bunkócska te drága...” Az idegen nem vett észre semmit. Dudorászva permetezett. Gépiesen elrakta a műveletért járó pénzt. Távozáskor fölemelt mutatójával figyelmeztetett: „Legközelebb májusban”.

